

"כך היא גאולתם של ישראל..."

שלישי גאולה - ג'צין לירושלים

מעלין בקודש

מה באיך עלינו בקודש לכ"ח באייר. מתוך ההנחה האלוהית של "נחית בחסדך עם זו גאלת" של בניין היישוב והקמת המדינה, הגענו למדרגה יותר עליונה של "נהלת בעון אל נה קדשך" - ירושלים ומקום המקדש. צריך לזכור עובדה זו כהוית.

ג'ג

"ציון" ו"ירושלים", הן זו אצל זה מאז מראשית תולדותנו התבלט שם ציון אצל ההגשמה של מלכותנו, כחנ העולמי, שהוא הנחיה גם כן ודאי קודש מצד עצמו, והוא משמש את כל המטרות הקדושות של עמנו, שהוא הזה ויהיה לצד ממלכת הכהנים וגוי הקודש של העולם כולו.

אמנם "ירושלים" מבטאת בהבלטתה את המטרה של קדושתנו מצד עצמה כחנר הגשמה היותר גבוהה באידיאליותה של היתנו הישראלית. כפד עצמנו ובעד האנושיות כולה, המקום של בית המקדש, בית תפלה העתיד של כל העמים, המקום שבו ישבו הסנהדריה הגדולה אשר ממנה יצאה תורה לכל ישראל.

זה מציון השם "ירושלים".
10 המציון הכשר הישראלי כולה, הוא מקום-עמוק מאד מקושר עם המטרות הקדושות, הוא אלהי ברעיוניו, קדוש בעוצם אמונתו, אומתנו בטאה באחויות העמוקים. בתפילותיה הקדושות לשיבת השכינה "לציון", דוקא על ידי בנין "ירושלים", על ידי קדושת בית המקדש. על ידי התרוממות של הקדושה האלהית עלינו ועל ידו על העולם כולו.

אשר ירושלים

3 "כל איש ישראל צריך להיות ציוני וצריך להיות ירושלמי"

ו, ובדבר תנועת התחייה הלאומית שלנו, הנה עד עכשו נהגלחה רק בצד החול שלה, גם כן דבר הכיב ונבדד מאד, ותמיד החול להיות בסיס לקדש, שעליו הבנה כל המדת ישראל. אולם כדי להשלים את תנועת ההחיה ולהפלותה לרום מעלתה, מוכרחים אנחנו לצור את צד הקדש שבתנועה, שראוי לציון אותה בשם "ירושלים", כשם העיר אשר ה' שמה.

וכמו ששם ציון מציון את הרעיון החילוני של הפעולה המדינית, כן ציון שם ירושלים את הרעיון של המקדשות, את כל האידיאלים הסהורים העתידיים שלצאת ממנו לישראל ולאדם, ושהי התנועות יחד ילכו במצב של יחדות. ועודנה הדינית, והיו לנו יפעת-החיל והדת-קדש גם יחד, יוצאים והחיים מ, "ציון", ומ, "ירושלים".

למטרה זו נוסדה ונתרכזה פה כעת, הסתדרות "ירושלים", האומרת שכל איש ישראל צריך להיות ציוני כדי לעבוד עבודת-החול של האומה, וצריך להיות ירושלמי כדי לעבוד את עבודת-הקודש שלה, וכל הסתדרות צריכה להיות מרכיב מחות מתימים, הסתדרות הציונית החילונית מאנשי-חול מומחים לענינם, והסתדרות ירושלים הקדושה מאנשי-קדש מומחים לענינם" (מלכי בקודש" ח"ב - ירושלים תרפ"א - עמ' 8).

אותו יום רביעי

הוכרנו את אותו יום רביעי. איך אפשר לא לזכור, איך אפשר לשכוח את אותו יום רביעי! בא אלי שילה בשם הרב הראשי הרב גורן. לשמיעת הכשרה, כמוכן התרגשנו מאוד, והתנשקנו. התפללנו מנהה בהלל וריקורים. את-רכיב הניעה הודעה טלפונית מהרב גורן. אצלנו בבית אין טלפון, אז יש שקט, אבל לפעמים מוסרים הודעות דרך השכנים. אמר, מסודר בשם הרב גורן שהוא רוצה שאדע שמתקרב, עכשו נמצאים בסביבת רוקפלר והולכים אל החול, ושאחזקו לנסוע לשם. כאשר הגיע הנהג שלי אותו: איך נכנסתם? אמר לי: כל השערים פתוחים לפנינו. הוא הביא אותי בגיפ של הצבא. נסענו ונסענו. שאלתי אותו: לאן תביא אותי? פתאום הוא אומר לי: אנחנו בהר-הבית. נבהלתי. היינו מול הבניין שלהם, אכן המעבר היה דרך שער האריות. או איך אפשר היה לגשת בדרך אחרת, לכן הכניסו אותי דרך המעבר הזה. היו שם חבורות של בחורים. עברו חבורות גדולות של אנשי צבא שלנו מכל צד, ואני שומע קול צועק אלי: הרב צבי יהודה! זה היה תנן פורת. היו עוד תלמידי-החכמים, מתנה גדול של אנשי צבא, תלמידי-החכמים! הגענו לכותל. רקטנו, שמחנו, התרגשנו, התחבקנו והתנשקנו עם החיילים. אין צורך לספר על הגאווה, הצדקות והקדושה של מרן הרב הראשי שליט"א, שהלך בגבורה כראש הצבא, בראש הכובשים עם שני כלי נשק. האם אתם יודעים מה היה שני כלי הנשק שלו? ספר תורה קטן ושופר קטן! אחר-כך הוא אמר לי: גמרו את הביקור הזה בכותל, עכשו אני הולך לחברון. קפצתי, נבהלתי, פחדתי. לא יכולתי להבין. ריבונות-שליעולם! מה פשר הדבר?! הוא הולך לחברון עם שני כלי הנשק, עם ספר התורה הקטן ועם השופר הקטן!

למחרת בצהריים הודיעו לי: הרב גורן נמצא בבית של חותנו הרב דוד כהן.

כך היה המעשה. "אילו פינו מלא שירה כים... אין אנו מספיקים להודות". איך אפשר, ריבונות-שליעולם, לא לראות את זה! איך אפשר לא להתמלא אמונה, איך אפשר לא להתמלא בחדרת קודש, ממה שריבונות-שליעולם עשה ועושה ויעשה איתנו, כלפי כל העולם כולו, כלפי כל הגוים כולם וכלפי כל המאמינים וכל הלא מאמינים.

9

בשירת היים נאמר: "נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעון אל נה קדשך" (שם טו, יג). רכנו הרב צבי יהודה זצ"ל היה מבאר שבחחילה הפסוק - "נחית בחסדך עם זו גאלת" - עדיין לא מתברר מהו הכיוון של ההנחיה האלהית, ורק בהמשך, בשלב מתקדם יותר, מתברר ש"נהלת בעון אל נה קדשך". מתברר, שאין זו נחיתת גאולה מקצרים כלבד, אלא יציאה מקצרים אל ירושלים. משמעות הניהול אל "נה קדשך" היא: "משכני אחריך נרצה הביאני המלך חדריו" (שיר השירים א, ד), ומה הם חדריו המלך? "יהיה הטוב הזה והלבבן" (דברים ג, כה) - ירושלים והמקדש. כירור זה הוא הקומה הנוספת שנבנית בתחילתה הגאולה. ככל שנחונן ונבין את הקומה הזאת כך תחבר לנו משמעותו של כל חלקיך הגאולה מתחילתו. הקב"ה פורס את הגאולה ומופיע אותה בשלבים, ואנחנו צריכים להקשיב לשלבים אלה ולהיפתח אליהם, ככל שלב ושלב הקב"ה מקרבנו אליה, מרומם את מדרגת חיינו, ומתוך כך אנו משתייכים יותר ויותר אל חחרשת החיים.

יון אשתו גאולה יג ויון אשתו

שמעורים בנושא מחלכי הגאולה והתנאים להופעתה חלמדיים מחומש שמות.

כ"ח אייר - יומא דהיולא של שמואל הנביא

כ"ח אייר הוא יומא דהיולא של שמואל הנביא, מטרטורא ויל, שעלה לירושלים בסנת רמ"ט, מספר על התרלקה שהיה נהנה ביום כ"ח באייר, על קברו של שמואל הנביא, ברמה הסמוכה לירושלים: "קברו של אדוננו שמואל הרמתי, הוא עד היום כד יהודים, וכאם מכל הסביבות להשתט שם בכל שנה ושנה ככ"ח באייר, כיום מיתנה, ומתליקין עלה אבוקות גדולות, מלכד מה שמוליקין עליו נר חמיר, ורמו מצאו (בסמואל א, ג, ג) וגר אליקים טרם יכבה, ושמואל שוכב בהילד"י.

כ"ח באייר

"זעתה יגדל נא כח ד", כ"ח אייר. באותו מגדל וכאותם מגדלים, בהם גדול כוח ד', הופיע כ"ח באייר. "קול ד' ככח". הוכרנו כמה פעמים, ויש מקום להזכיר שוב, את פלאי-הפלאים של ההנהגה האלוהית של ריבונות-שליעולם, המתגלה בתקופות האחרונות יותר ויותר בגילוי. יש צורך להתבונן בסדרי התקופות, השנים הימים. בחופזה המיוחדת של כ"ח באייר, באותו יום

כ"ח אייר תרס"ד, לפני כמה עשרות שנים, הופיע האור האלוהי החדש על ציון ועל ירושלים, על ישראל ועל ארץ-ישראל. באותו יום, כ"ח באייר תרס"ד, היה התגלות הופעתו של אבא, זכר צדיק וקדוש וברכה, בארץ. באנו לארץ-ישראל. כשהאור הזה הופיע בכ"ח באייר, נמשכה ההנהגה האלוהית מאז ועד הנה. אין זה במקרה, אלא בהתאם לסדר ההנהגה האלוהית. מכאן ואילך הולך מיזם זה שעלינו לארץ-ישראל, ומתגלה מה זה כ"ח באייר, פלאי-הפלאים של ההנהגה האלוהית: "זעתה יגדל נא כח ד". כוח ד' הולך מתגלה ומתגדל מתקופה לתקופה, משנה לשנה, מיזם ליום. "יום ליום יביע אמר ויליה ללילה יחזה דעת". צריך לפקוד עיניים ולראות, לפתח אוניים ולשמע "קול ד' בכת, קול ד' בהדר", שמופיע בימינו אלה, בשטותי ובדורותינו.

שירת הנביאים - יום יצאתנו

"אל נה קדשך"

בין ה' אייר, "האי יומא דקא גרים" של הקמת המדינה, לבין כ"ח אייר, יום שחרור ירושלים המקודשת מכל ארץ-ישראל, אנו מתעלים בדרגה מיזם ליום. כ"ח אייר זכינו להשלמת העבודה שהחלה בה' אייר, וה' אייר נתעלה, נתגדל ונתקדש על-ידי כ"ח אייר.

"נחית בחסדך עם זו גאלת". ריבונות-שליעולם נחה אותו בחסדך, מהזהרת כלפון ועד להקמת המדינה, בחסדך - הלך היישוב ונבנה, הלך ונתעצם. מתוך כך הגענו ל"עם זו גאלת". "אחור ישראל בגבורה" הפיח אומץ ומסירות נפש בקרב ראשי הציבור להכריזו כי קמה מדינת ישראל, ובקרב לוחמי ישראל שמסחו בפשם על קודש השם וארצו להתגבר על כל הקמים עליו. גבורה זו היא שורש לכל הניסים והנפלאות.

במלחמת ששת-הימים, מסובב הסיבות הביא אותו למדרגה עליונה יותר: "נהלת בעון אל נה קדשך". ריבונות-שליעולם ניהל אותו בעו גדול והעצומות ומתוך כך הגענו ל"נה קדשך", הר הבית ומקום המקדש.

בירושלים ריכזו כל הכוחות הפנימיים שבאומה: מקום המלוכה, ערש הנבואה, עיר המקדש, ומקום הסתדרין בלשכת הגזית. ירושלים מקודשת מכל ארץ-ישראל, לא רק במובן של מ"ם היתרון אלא גם במובן של מ"ם היהס: היא מקודשת מתוך כל ארץ-ישראל. מתוך קיבוץ גלויות לכל חלקי הארץ וריבוי התיישבות בתוכה, מתגלה קדושת ירושלים.

זוהר הבית כפקודה אלוהית ושיא תורתנו הבית הוא "נהלת בעון אל נה קדשך". את העובדה ההיסטורית האלוהית הזאת לא יוכלו לשנות כל מלכי מזרח ומערב וכל רשעי עולם, ואף כל הצדיקים למיניהם לא יוכלו לשנותה. "זעת ד' לעולם תעמד".

שירת הנביאים - יום יצאתנו

"לא נח סכאן"

איך אפשר לשכוח את אותו היום. כבר זמן מה לפני כן היה המצב מתוח, וכמה מתלמידי הישיבה היו מגויסים. בבוקר יום שני, כ"ו אייר, בדרכי להתפלל תפילת שחרית בישיבה, ניגש אלי אחד מן הבחורים והודיעני שהמלחמה התחילה, והלגיון הערבי מתפאר שהוא יבשוש את כל ירושלים. הגיעו אלי שמועות על קרבות בעיבורה של ירושלים. ייד אחד טלפן לי ומסר לי הודעה בשמו של הרב שלמה גורן שהיה אז הרב הראשי לצהל, שיחדות צהל תלמכת ומתקרבות אל ירושלים שבין החומות. ידעה מרעישת! משעה לשעה גברה הציפיה. תלמיד אחד מהישיבה שהיה מגויס, בשעת חופשה קצרה קפץ אל הישיבה ובישר שלמחרת, אם ירצה ד', יגיעו הצנחנים אל הכותל המערבי. כולנו היינו שרויים בחרה ותקווה. ביום רביעי לפני הצהריים, דפק קצין פתח ביתי, ומסר לי כשמו של הרב גורן: "כבוד הרב מחונן על-ידי הרב הצבאי הראשי אל הכותל המערבי. למטה מתכה ותל"ם!". בדרך הצטרף אלינו ר' דוד כהן,

הנביר זצ"ל, שאף הוא החונן על-ידי חתנו הרב שלמה גורן. הוחלל"ם עשה בקושי את דרכו בין ההמונים שהצטופפו בחוצות ירושלים, בדמעות של שמחה, שירה וריקורים על שחרור ירושלים שבין החומות. בדרך סיפר לי הקצין: משהגיעו הצנחנים לרחבת הכותל, עלה לנרנכו העליון קצין אחד, תלמיד בישיבה, והניף את דגל המדינה כמרומי הסתל המערבי. הטפקד אמר לו שמגיע לו פרס על מעשהו ושאל אותו במה הוא בחר. השיב: "הפרס המסובב ביותר בשבילי יהיה שתשלחו רכב צבאי ותביאו הנה את מרור" ר' צבי יהודה הכהן קוק, ראש ישיבת מרכז הרב". הוא גם סיפר לי, שבין הראשונים שהגיעו אל רחבת הכותל, עלאף סנת הכורים של רובי הצלפים הערבים, שהוקספו לירות ממקומות מחבוא שונים, היה הרב גורן, שכבידו האחת ספר תורה ובידו השניה שופר. לוחמים מנוסי קרבת קשים, ככו כלילים בשמעם תקיעת השופר של הרב הראשי. הם העריכו את אומץ-ליבו ומסירות-נפשו בהיותו כל הזמן בקו הראשון, כאחד הצנחנים אשר פרצו מבעט אוגוסטה-ויקטוריה אל הכותל המערבי.

לא מעטים נפגעו בפריצה זו. לשאלתי דרך איזה שער משערי העיר הגיעו לכותל, השיב לי קול מוכר של חייל תלמיד הישיבה: "ברוך השם, כל השערים פתוחים". תלמיד אחר שהוא רב צבאי, ניגש אלי ואמר שקיבל רשות מהפקיד לערוך כאן תפילת סנה בצניור. התפילה הראשונה בכותל אחרי תשע-עשרה שנות ניתוק! זו היתה תפילה שכולה דבקות. העינים התמלאו דמעות. חיילים השתחוו בכל גופם על רצפת הרחבה. אחרים הכניסו אצבעותיהם בין האבנים. אמרו מזמור תהילים "שיר המעלות בשב"ו" את שיבת ציון היינו כחלמים".

אמת גאולה יג ויון אשתו

10

נה. אמרי לך רבנן, אייר דההיא שתא עבדורי עברוה. הזמן יש לו תכונה עצמית ותכונה אמצית. תכונה עצמית מצד אותם ההופעות והרווחים, העדונים והענוגים של הזמן ההוא בעצמו, והאמצעית היא מצד אותו התוכן שזה הזמן מכשיר ומכין למדרגה יותר עליונה ומלאה מזו שהוא בעצמו מוכשר לזה בנקודתו העמדתית, בחוגו המיוחד לו.

בחדשים, מתואר הדבר בתיאור החודש המלא והחסר. המלאות מורה על הרחבת הזמן מצד תוכנו העצמי, שמצדו אין לדחוק ולצמצם את ערכו, וראוי הוא להמדרג בטפיפה במדה שוחקת. והחסר מורה יותר על תכונתו האמצעית, שע"כ הוא מתפשט רק ע"פ מרת ההכרח ולא יותר. אותו החודש הממצע בין הופעת יציאת מצרים להופעת מ"ת (מתן תורה),

מצד יחושו אל הגודל שבאלה המעמדים יש לו תואר שביל ממצע ומעביר שהוא התוכן של הכונה! האמצעית שבזמן, שלעומתו מצטייר תיאור החוסר בחדשים, אבל יש עוד אופן באמצעית שהיא מטרה לעצמה, כלומר לא רק מעבר פשוט, כ"א כח מורכב שמכשיר לקלוט שני אורות, והופעות גדולות, שמפני גדלם ובהיקותם מוכרחים להיות מופסקים זה מזה הפסק זמני. וזה הזמן כשיש בו משום הכשר מורכב, שקונה (עצמית) [עצמות] מורכבה משתי התמציות, יש לו כבר מטרה עצמית.

תקן ה' אלף תתקמ"א

13

כ"ח בטי"ח שלוש עשרות וטל אהו היום, שלוש אמות, שלוש נוליים, חנונת, כסדר ההנהגה האלקית של הדורות האלה. אין מקריית.

5

כ"ח בטי"ח שלוש עשרות וטל אהו היום, שלוש אמות, שלוש נוליים, חנונת, כסדר ההנהגה האלקית של הדורות האלה. אין מקריית.

10

תחילת הוצר כמו מורבע וחוזת העולם (המדרון לה) - ראשית תקופת כיוון גליות. אחר"כ עשו גלוי - תחילת התהוות הקוצן לאחר מכן ומתו אבדו המשך גבוש צורתו והתבוננות של הישוע אח"כ וקרת בו נשמה בכ"ח באייר תרס"ד וכתוה וברום לברכה האב"ה הרב ד"ר רבנו דבנו הכ"מ שלם ארצה, אין מקריית בקדושה.

11

שנתים אחרי זה, תרס"ה, ראשית הופעת אור הנוורה הנואלת בעיקי הצאן - מאמר הדור ומתחיל סדר צמיחה מתוך זריקת הושמה בגולם כדי להעמידו על רגליו, וכדברי הרב ר"ל "ידעתי כי לכחיה שלחתי ד' אל אדמת הקדש", להיות "עבד ומכר לרבים, לעבוד ולתשא לעם ד' המחל להכות שרשיו על אדמת וחי'תו, בתקות נאולה ותיים חדשים ורעניים. שהטיפול המעשי כ"כ מרובה בההתקנה ממצב למצב, המתנלה מה בנקודת החיים האמיתיים של אמונתו... ואני הנני עומד בתוך, וברוך השם שעשה לי את הנפש הזאת, שרוא נשמה חיה ומרששת את כל התנועות והעוועים השונים עם כל ציריהם וחבליהם בקרבה, אבל גם עם כל תוקף עווי חיים ואמונת ישעם, והרכיבים כולם נפושם בי פנישה מוחשית, ואי מוכדו לטפל בהם במועל ובמעשה, ולסבול את כל המעשים של הוסיים השונים, ושיא נכיים ולהקשיב את הקול הגלוי והנסתר שבהם". (אגרות א' עכ"פ אר"ט, שם עכ"פ רל"ט ד"מ). אלו דברים באגרות. בך מו ברית הנשקח

30

כל המעשים של הוסיים השונים, ושיא נכיים ולהקשיב את הקול הגלוי והנסתר שבהם". (אגרות א' עכ"פ אר"ט, שם עכ"פ רל"ט ד"מ). אלו דברים באגרות. בך מו ברית הנשקח

16

רבי אישעיא סבר שכניה בכל בוקס דאבר רבי אישעיא מרי רבתיך יאהר הוא ה' לבך אהא עשית את השמים ונ' שולחך לא כשלוחי כשר ודס שלוחי כשר הם ממקם שמשלחם לישם בתוירם שליחהן אבל שולחך למקם שמשלחין אישם בתורין שולחן שגאב, "חשילה ברקם ולבו ויאמר לך דגני יטאו ויאמר לא נאמר אלא וילכו ויאמר כלמד שהישיבה בכל מקם אוף רבי ישעאל סבר שכניה בכל מקם דאנא רבי רבי ישעאל מן ששכינה בכל מקם שגאב "הנה רמלאך ודבור נ' יצא ומלאך אדך יצא לקראת אדך לא נאמר אלא לקראת מלמד שכניה בכל מקם וואף רב שיש סבר שכניה בכל בוקס דאל רב ששה לשמעה, לכל ההיא איקבן לבר כבודו ולא טישם דליח בה שכניה אלא 'משום רמרו בה מי ורבי אברו אמר שכניה כמערב דאד אברו מצי אריה אד' ה'

ה' תתקמ"א

18

אנו מוצאים בדברי חז"ל שלאחר התעוררות הגאולה, ישנו שלב של שקיעה בתרדמה, ואחריו התעוררות ברמה גבוהה יותר. כך אמרו במדרש (במדבר רבה י"א, ב) על הפסוק בשיר השירים י"ג, טו "דומה דודי לצבי", שהגואל דומה לצבי הרץ בהרים, נגלה ונכסה וחוזר ונגלה. בתחילה הוא גלוי לעינינו, ופלאים הוא נעלם, כיון שהוא בעמק במקום שאינו יכולים לראותו. אבל באמת הוא ממשיך במרוצתו, עד שהוא מופיע על פסגה גבוהה יותר. וחוזר חלילה, לאחר שנגלה שוב הוא נעלם, עד ששוב הוא מופיע על פסגה גבוהה יותר.

ותוספת ביאור מצאנו בדברי הרב טיקוויניסקי, בלוח ארץ ישראל לשנת ה'תרס"ד: "ימה זו התעוררות! אדם כי יקץ משנתו, בתחילה ישובו אבריו להרגיש אך מעט, ויפתחו גבות העיניים כדי קבלת זיהורוי האור, וסוגר אתהו, וירדם, ובעוד שעה קלה יתנווע עור, העיניים יפתחו שוב את מסגריהן, ויכסו הבטה יותר רחבה, ישכב יתעצל יתחכך, עד כי יגיבה ראשו וגופו ויקם על רגליו, ויחי'!"

זו היא התעוררות של אדם ישן משנתו. וזו היא גם "התעוררת דלתתא" לתחית הישבו הקדוש; זמן ארוך היינו ישנים שנתנו, ואחרי עבוד תקופה ארוכה החילונות להתעורר ושוב נרדמנו ונתעוררו חליפות, ובכל פעם הקיצה יותר חזקה, עד כי הנו עומדים עתה בעוה"י, בתקופת "פתיחת עיניים" רחבה".

לאחר ההתעוררות של ציון מגיעה תקופה של תרדמה, של פיסט ציונות, ואחריה באה ההתעוררות במדרגה העליונה של "ירושלים", שהיא בעצם השלב של בירור המגמה, זריקת הנשמה בתוך הגולם, "קריאת השם" (אורות התחיה פרק ל"ב).

14

עד השלב של "עמר על רגליו", והנה "באייר, יום עצמאותנו. "נחית בחסדך עם זו נאלח" ו"יום זו" כמו בסוף השירה "עם זו קניתי" זו ביאה שניה, שהיא ראויים שיעשה להם נס כימי עורא, לצאת ביד רמה! בדרך שיעשה להם כימי יהושע אלא שגם החטא (הבלות דל.) ומהו החטא כותב המהרש"א ויומא טו, שלא עלו כולם, ולכן לא הופיע שכניה בכית שני וקראו רק "עם זו" ולא ונתלו במלא שיעור יקומתם, כעמך ד'.

10

ומכאן אותה נשמה שנוקח ב"יום זו נאלת" הוא עומד על רגליו, המדינה. והתהליך האלקי נמשך. הנשמה אומנם מחיה ומעמידה את הגוף אבל עריון נשמתו, אינה מתגלית בו במעלתה העליונה, כגילוי פנימונית בדעה ודכור - ההכרה הפנימית המתבטאת כלפי חוץ בדבור, בטיוי המחשבה הרגש והרצון - קריאת השם, כלפי חוץ עדיין הבנין הגוף

10

בחול. עד הופיע כ"ח באייר תשכ"ו "נהלת בעון אל ענה קדש", אל ירושלים. מ"ח באייר תרס"ד שהופיע אורו הגדול של הרב "יל בארץ ישראל וע' אגרות ראו"ה ח"ב א' תרפ"ז) עד כ"ח באייר תשכ"ו, באותו יום לפני חמש עשרה שנה הופיע שוב האור הגדול בארצנו, ובאותו יום או הופיע גם אור רבנו ה"כ"מ בהופעת ספרו "לתיבות ישראל" שדאה א' ידראה אור ביום כבוש הכותל.

אם בשלב הראשון פעלה האומה באופן טבעי וספונטני בלבד, ולא ידעה להסביר מה מקור ההתעוררות, כעת מתודעת האומה לעצמה, ומכניה מהיכן נובעת ההתעוררות הראשונה שלה. אמנם בודאי שגם שלב זה אינו סוף התהליך ואחריו באים שלבים נוספים.

ירושלים, אם כן אינה רק מקום, אלא גם זמן, תקופה, שלב במהלך הגאולה, שבו מתעורר הערך של ירושלים, במהלך ה"קמעה קמעה" של היקיצה המגולה. ובנוסף היא גם המדרגה העליונה של האומה, כמו שכתוב בנפש החיים (שי"ב פ"ז), שכסת-ישראל נקראת "ירושלים". נמצא שמדרגת ירושלים מופיעה בשלושת הממדים של התגלות ה' המופיעים בחז"ל: "עולם, שנה, נפש" - מקום, זמן ונפש.

מתוך ידיעה זו אנו מקבלים את הכח לעמוד בכל הסתירות והייסורים. היחס התדירי שלנו נעשה יחס של אמונה וציפיית ישועה, וברכה ושמחה על התהליך. הכל נובע מתוך האמונה, והיא מולידה בנו שמחה והשתתפות בכל הטוב והחיוב הקיימים. כמובן, עדיין צריכים אנו להיאבק בחול שלא יפרוץ את גבולותינו, ובשאר התופעות השליליות שעדיין קיימות משום שהקודש טרם הגיע לשלמותו, ומגמתה של ירושלים השקועה בקודש העליון עדיין לא יצאה אל הפועל בכל ערכה. אלא שאין אנו רוצים שהמאבק בחול יהרוס ויחריב אותו לגמרי, לכן אנו מנסים ככל יכולתנו, תוך שמירה על החול, לכוונו ולהוסיף על גביו קודש ורמת שמים.

ה' תתקמ"א - י"ג ירושלים

15

הכותל המערבי ימשלם לא זה שכניה מכותל המערבי (שמות רבא ב, ב). יום ליום ושה לשנה הביעל. אומר. עם כל פנישה שלט עם הכותל המערבי, מסתמא מתחדש משתו. מתחדש משתו בקשרו אל הכותל, ומכאן אליו, ושוב ומשנתו אל הכותל. מעלן בקדוש. מדרגת, לתבררת גילויי וביטויי הקודש אליו שייכותו אנו אל הקודש. הדורות זו ושייכותו, ונגלה מפעם לפעם בביטויים, והמסתמא הוא גדולה מאת, ענקית. סאן על יד הכותל המערבי, באזור חשכיה, מבוין שיש לחמק ולברר. חורט כבר פעמים רבות. ישן אבני דומם. אבנים דוממות, בעוד לצומח, חי ומדבר. אבל ישן גם אבני לבבות, לבבות ממש. לב, זה מרכז, מרכז החיים, משם יוצא ומתפשט זרם חיים לכל אברי הגוף. כך תן ממש האבנים האלה, אלה שסאן לפנות. הן מרכז חיות, בית חיות. דרך, ומתוך, מתמשכים קודם, קודם של חיים, מדרגות מדרגות של חיים, לכל - אלפי רבבות עמך בית ישראל. אל אשר עמנו פה, נפש עם האבנים, ואל אשר נפש אתן ממרחקים. נקוה, שבקרוב, אין ספק שבעוד זמן מסוים, רוב המלגים של כלל ישראל יהיו כאן.

ישנם שלבים גילויי קדשו. מתגלים מצבים שלא חלמנו עליהם, אפילו לא היינו חולמים. לב זה חינויות. וישנה עבדה כוז של חינויות כלל ישראלית חינויות זו, היא השכינה, שלא זה מכותל המערבי, קשורה הדוקת וקיימת. ומכאן ישנה גם התפרקות. אל כל יחד. "יופח באפון נשמת חיים". ואדם שהוא בעל נפש רוב דעת, יש לו מקום לתפס את החינויות הכלל ישראלית האלהיות תואת ואת מרטיה.

ה' תתקמ"א

ב'כזת המקום של הכונה המסתבה. שם לא שייך להתפלל במצות אנשים למטה. תפילה בלא כונה היא כנוף בלא נשמה. כל ששם שרד להיות בהנה נפשית וכוה. רבנו היה אומר: לכותל האליים כשמצאים במצב רוח מיוחד. כמו כל עניי החסידות שאינם חובה שצריכים להעשות מתוך אהבת ד', מתוך התנוסמות, מתוך שייכות פנימית, וחייות לא "מה חובתי ואעשה". אלך להתפלל פתח כותל כי אין נמצא פה באוור. זה לא כדקדוק ליתת הדרת קודש, טורא מקדש, שייכות. שלא יהיה מצות אנשים מלומדה.

ה' תתקמ"א

ה' תתקמ"א

כ"א תתקמ"א